

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

CAUZA DUMITRU ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 4710/04)

Hotărâre
(fond)

Strasbourg

1 iunie 2010

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În cauza Dumitru împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, *judcători* și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

După ce a deliberat în camera de consiliu, la 11 mai 2010,
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 4710/04 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Gheorghe Ioan Dumitru („reclamantul”), a sesizat Curtea la 31 octombrie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de Eugen Sîrb, avocat în Ineu, județul Arad. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul se plânge, în special, de inechitatea procedurii penale în urma căreia a fost condamnat pentru calomnie, de atingerea adusă de această condamnare dreptului său la libertate de exprimare și de încălcarea dreptului său de proprietate din cauza neexecutării de către autoritățile administrative a hotărârii judecătorești definitive care le obliga să-i atribuie proprietatea unui bun imobil.

4. La 27 august 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din Convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1930 și are domiciliul în Pâncota, județul Arad.

A. Originea cauzei

6. La 29 octombrie 2002, un ziar local din Arad, *Observator*, a publicat un articol intitulat „Ceea ce nu au naționalizat comuniștii timp de 40 de ani a devenit o țintă pentru noua ciocoime”. Potrivit textului, „un ofițer (activ) de poliție [era] autorul unui șir de nenumărate infracțiuni, printre care tulburare de posesie asupra domeniului Seleuș, moștenit din tată în fiu.” Articolul continua astfel: „Ceea ce am auzit [și ceea ce urmează să citiți în (*Observator*)] depășește limitele stabilite de art. 213 (abuzul de încredere) și 220 (tulburarea de posesie) C. pen. și intră în categoria activităților de natură mafioasă. Nu este vorba despre o glumă și nici despre o exagerare [...]”

7. La 30 octombrie 2002, un nou articol intitulat „Ofițerul B.T. acuzat de tulburare de posesie și de abuz de încredere” a apărut în același ziar. Acest articol prelua conținutul unei plângeri penale introduse de reclamant împotriva ofițerului B.T. pe care îl acuza de folosirea, fără acordul său, a patru bazine piscicole, care îi aparțineau, pentru creșterea peștelui.

Conform articolului, răspunsul reclamantului oferit unui jurnalist care i-a adresat întrebarea „Cum a reușit ofițerul să obțină 75 ha de iaz ?” a fost următorul:

„Este vorba de un fals ordinar împins până la extrem. B.T. a reunit prin metode specifice mafiei mai mulți proprietari de terenuri din regiune - chiar altele decât cele piscicole - și a prezentat Primăriei Seleuș un tabel cu numele persoanelor care acceptaseră să-i vândă parcele din iaz; ulterior, acesta a acaparat iazul în întregime. În realitate, veți vedea că o să găsiți mai multe tabele de acest fel care se contrazic, întrucât conțin atât nume fictive, cât și suprafețe inventate. După toate încercările la care am fost supuși din partea statului, riscăm acum ca terenurile noastre, moștenite din tată în fiu, să devină proprietatea lui B.T.”

B. Procedura penală inițiată împotriva reclamantului

8. La 4 decembrie 2002, B.T. a sesizat Judecătoria Arad cu o plângere penală împotriva reclamantului pentru calomnie. Acesta susținea că cele două articole publicate în *Observator* fuseseră redactate pe baza unor informații false și calomnioase oferite de reclamant. B.T. s-a constituit parte civilă.

9. La 17 februarie 2003, după audierea reclamantului, a lui B.T. și a celor doi martori, Judecătoria Arad l-a achitat pe reclamant. Partea relevantă a hotărârii este redactată după cum urmează:

„Libertatea de informare nu implică doar obligația de a da curs cererilor de informații, ci și obligația de a publica și de a comunica documentele care prezintă un interes mare pentru public. Tipul de informații publicate depinde de persoana care le oferă și de capacitatea autorului de a le da o formă jurnalistică, care să poată preveni publicul și autoritățile de anumite situații. În speță, ca urmare a unei serii de articole publicate în ziarul *Observator* de către M.L.V., cu titlul „Piscicola de la cap se împute”, inculpatul Dumitru Gheorghe s-a adresat jurnalistului pentru a-i prezenta situația terenului său piscicol. Pentru a-și susține afirmațiile, acesta a prezentat documente care atestau dreptul său de proprietate, tabele cu numele persoanelor fizice care aveau calitatea de acționari, somația notificată lui B.T., hotărârile civile pronunțate de Judecătoria Ineu, extrasul de carte funciară și plângerea formulată împotriva lui B.T. Reclamantul și-a dat acordul pentru publicarea documentelor, însă, conform martorului M., nu a cerut acest lucru în mod expres. Bazându-se pe documentele puse la dispoziție de inculpat și după ce a efectuat personal verificări, autorul M.L.V. a publicat în *Observatorul* din 29 și din 30 septembrie 2002 două articole intitulate „Ceea ce nu au naționalizat comuniștii timp de 40 de ani a devenit o țintă pentru noua ciocoime” și „Ofițerul B.T. acuzat de tulburare de posesie și de abuz de încredere”. M.L.V. este persoana care a divulgat informațiile primite de la inculpatul Dumitru Gheorghe și de la alte persoane din comuna Seleuș, informații cărora le-a dat o formă jurnalistică, incluzând judecăți de valoare, rolul jurnalistului fiind acela de a informa publicul. Din moment ce inculpatul Dumitru Gheorghe a acționat cu bună-credință, adresându-se unui jurnalist care publicase deja articole ce prezentau situații asemănătoare cu privire la alte terenuri piscicole și bazându-se pe documentele pe care le deținea, vinovăția [reclamantului] nu poate fi stabilită în ceea ce privește conținutul jurnalistic al articolelor”.

10. La o dată neprecizată, B.T. a formulat recurs.

11. Tribunalul Arad, în diferite complete de judecată, a ținut mai multe ședințe.

12. Dezbaterile au avut loc la 29 mai 2003. Tribunalul l-a audiat pe B.T., pe avocați și pe procuror. Reclamantul a avut ocazia să se exprime ultimul și și-a susținut nevinovăția.

13. Prin hotărârea din aceeași zi, același complet de judecată a obligat reclamantul la plata unei amenzi penale de 6 000 000 de lei românești (ROL), în temeiul art. 206 C. pen. și a sumei de 50 000 000 ROL către B.T., cu titlu de prejudiciu moral, în temeiul art. 998 și urm. C. civ. Tribunalul a reluat prezentarea faptelor astfel cum a fost făcută de judecătoria (a se vedea supra, pct. 9) și și-a motivat hotărârea astfel:

„După examinarea probelor în acuzare, rezultă că inculpatul, prin informațiile pe care le-a comunicat redactorului ziarului, a adus o gravă atingere demnității și personalității victimei, ofițer activ de rang înalt, a cărui imagine a fost pusă într-o lumină defavorabilă în fața celorlalte cadre și a cărui promovare a fost împiedicată. Mai mult decât atât, inculpatul a determinat inițierea urmăririi penale împotriva victimei, însă susținerile sale nu au fost confirmate.

Considerăm că victima a suferit grave prejudicii profesionale și morale, că recursul este întemeiat și că trebuie admis”.

C. Cu privire la restituirea unui bun imobil de 17,98 ha reclamantului

14. Prin hotărârea definitivă din 20 septembrie 2001, Judecătoria Ineu a dispus ca Agenția Domeniilor Statului (ADS) să transfere proprietatea iazului comisiei locale în vederea aplicării Legii nr. 18/1991 a fondului funciar („comisia locală” și „Legea nr. 18/1991), care trebuia, la rândul său, să atribuie iazul reclamantului, reconstituind astfel dreptul acestuia de proprietate asupra fostului amplasament.

15. La 4 decembrie 2003, ADS a cedat proprietatea asupra iazului de 17,98 ha comisiei locale pentru a fi atribuit reclamantului.

16. La o dată neprecizată, acesta a depus la Prefectura Arad o plângere în care denunța neexecutarea hotărârii judecătorești.

17. Prin scrisoarea din 24 martie 2004, prefectura l-a informat pe reclamant că dispoziția de atribuire a iazului în cauză fusese primită de comisia locală.

18. La 30 aprilie 2004, comisia județeană pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 a eliberat titlul de proprietate, pe care reclamantul a refuzat să-l accepte. Persoana în cauză nu a fost pusă în posesia bunului imobil.

19. La 28 iunie 2006, după mai multe demersuri făcute de reclamant înaintea autorităților competente, comisia locală a decis să-i atribuie bunul pe fostul său amplasament și a propus anularea titlului eliberat la 30 aprilie 2004.

20. La 14 martie 2007, comisia județeană a confirmat decizia administrativă din 28 iunie 2006 și a solicitat comisiei locale executarea hotărârii din 20 septembrie 2001.

21. Din informațiile existente la dosar rezultă că reclamantul nu a intrat încă în posesia iazului respectiv.

II. DREPTUL ȘI PRACTICA INTERNE RELEVANTE

22. Calomnia se pedepsea conform art. 206 C. pen. în vigoare la vremea faptelor. Acest articol este redactat după cum urmează:

„Afirmarea sau imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară, ori disprețului public, se pedepsește cu închisoare de la trei luni la trei ani sau cu amendă.”

23. Articolele relevante în materie din Codul civil sunt redactate după cum urmează:

Art. 998

„Orice faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara.”

Art. 999

„Omul este responsabil nu numai de prejudiciul ce a cauzat prin fapta sa, dar și de acela ce a cauzat prin neglijența sau prin imprudența sa.”

24. Dispozițiile legale și practica autorităților și instanțelor interne referitoare la restituirea terenurilor sunt descrise în hotărârea *Viașu împotriva României* (nr. 75951/01, pct. 30-49, 9 decembrie 2008).

25. De asemenea, dispozițiile legale referitoare la eliberarea unui titlu de proprietate asupra unui teren sunt descrise în hotărârile *Burlacu și alții împotriva României* (nr. 3041/04, pct. 15, 17 iulie 2008) și *Lucreția Popa și alții împotriva României* (nr. 13451/03, pct. 13, 9 decembrie 2008).

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 6 § 1 DIN CONVENȚIE

26. Invocând art. 6 din Convenție, reclamantul susține că nu a fost examinată în mod echitabil cauza sa. Acesta denunță, în special, absența motivării hotărârii din 29 mai 2003 a Tribunalului Arad. De asemenea, se plânge de modificările intervenite în cadrul completelor de judecată ale Tribunalului Arad și de lipsa independenței și imparțialității instanțelor ai căror judecători au fost, în opinia sa, influențați de B.T., ofițer activ. Articolul 6 § 1 este redactat după cum urmează în părțile sale relevante în speță:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil [...] de către o instanță independentă și imparțială [...], care va hotărî [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații penale îndreptate împotriva sa.”

A. Cu privire la pretinsa lipsă a motivării hotărârii din 29 mai 2003

1. Cu privire la admisibilitate

27. Curtea constată că această parte a capătului de cerere nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 din Convenție. De asemenea, Curtea subliniază că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarată admisibilă.

2. Cu privire la fond

a) Argumentele părților

28. Făcând referire, în special, la hotărârile *Dima împotriva României* (nr. 58472/00, pct. 34, 16 noiembrie 2006) și *Boldea împotriva României* [nr. 19997/02, pct. 29, CEDO 2007-II (extrase)], Guvernul susține că art. 6 nu obligă instanțele să ofere un răspuns detaliat la argumentele părților. Acesta precizează, de asemenea, că în orice caz instanța a indicat, în speță, motivele pe care s-a întemeiat condamnarea reclamantului.

29. Reclamantul nu a făcut comentarii suplimentare cu privire la acest punct.

b) Motivarea Curții

30. Curtea reamintește în primul rând principiile stabilite prin jurisprudența sa în ceea ce privește participarea efectivă a părților la procedură și obligația instanțelor de a „audia” argumentele acestora și de a realiza o examinare efectivă a motivelor, asigurând astfel caracterul echitabil al procedurii (a se vedea, printre multe altele, *Albina împotriva României*, nr. 57808/00, pct. 30 și 32, 28 aprilie 2005 și *Boldea*, citată anterior, pct. 28-30).

31. În speță, Curtea observă că reclamantul contestă hotărârea pronunțată de Tribunalul Arad. Prin această hotărâre, definitivă și irevocabilă, reclamantul a fost condamnat, după ce

fusese achitat de către judecătoria pentru acuzația de calomnie. Tribunalul și-a motivat hotărârea, făcând referire la atingerea adusă demnității victimei și subliniind că urmărirea penală nu confirmase susținerile reclamantului.

32. Dacă este adevărat că obligația de a-și motiva hotărârile, pe care art. 6 § 1 o impune instanțelor, nu poate fi înțeleasă ca o obligație de a formula un răspuns detaliat pentru fiecare argument, atunci trebuie să se constate că, în speță, condamându-l pe reclamant, tribunalul nu a prezentat niciun motiv concret pentru a-și susține concluzia. Astfel, acesta nu a examinat elementele materiale și intenționale constitutive ale infracțiunii de calomnie și nu a făcut nicio referire concretă la elementele de fapt care ar fi putut justifica concluzia de vinovăție și caracterul public al faptelor reținute (a se vedea, de asemenea, *mutatis mutandis*, *Albina*, pct. 33 și *Boldea*, pct. 33, citate anterior).

33. Având în vedere cele de mai sus, Curtea consideră că reclamantul este îndreptățit să susțină că hotărârea din 29 mai 2003 a Tribunalului Arad nu era suficient motivată și că, din acest motiv, în cadrul procedurii pentru calomnie îndreptată împotriva sa, finalizată prin această hotărâre, cauza sa nu a fost examinată în mod echitabil.

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție cu privire la acest punct.

B. Cu privire la celelalte capete de cerere

34. Curtea a examinat celelalte aspecte ale capătului de cerere formulat de reclamant în temeiul art. 6 § 1. Aceasta consideră că cerința dreptului intern care impune ca judecătorii participanți la dezbateri să pronunțe, de asemenea, hotărârea, este suficientă în speță și că a fost respectată [*P.K. împotriva Finlandei* (dec.), nr. 37442/97, 9 iulie 2002 și *Pitkänen împotriva Finlandei*, nr. 30508/96, pct. 65, 9 martie 2004]. Prin urmare, aceasta consideră că nu există nicio problemă în ceea ce privește modificările intervenite în cadrul completelor de judecată. Curtea subliniază în plus că reclamantul nu și-a susținut afirmațiile referitoare la lipsa de independență și de imparțialitate a instanțelor.

35. Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și că trebuie respins în temeiul art. 35 § 3 și 4 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 10 DIN CONVENȚIE

36. Reclamantul denunță încălcarea dreptului său la libertate de exprimare, prin condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de calomnie la plata unei amenzi penale și a despăgubirilor. Acesta invocă art. 10 din Convenție, redactat după cum urmează:

„1. Orice persoană are dreptul la libertate de exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și de primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. Prezentul articol nu împiedică Statele să impună societăților de radiodifuziune, cinematografie sau televiziune un regim de autorizare.

2. Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege care, într-o societate democratică, constituie măsuri necesare pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății, a moralei, a reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea informațiilor confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

A. Cu privire la admisibilitate

37. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Curtea subliniază, de asemenea, că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

38. Guvernul nu contestă că a reprezentat o ingerință în dreptul reclamantului la libertate de exprimare condamnarea acestuia. Cu toate acestea, consideră că ingerința respectivă era prevăzută de lege, în special de art. 206 C. pen., în ceea ce privește amenda penală, și de art. 998-999 C. civ., în ceea ce privește despăgubirea pentru prejudiciul moral, și că urmărirea un scop legitim, și anume protecția reputației sau a drepturilor altuia.

39. În ceea ce privește justificarea ingerinței, Guvernul susține că reclamantul a fost condamnat pentru declarații de fapt. Afirmă, de asemenea, că acesta a fost de rea-credință întrucât ar fi furnizat presei informații fără să aștepte rezultatul anchetei penale declanșate împotriva victimei. Guvernul consideră, de asemenea, că tribunalul și-a întemeiat decizia pe motive relevante și suficiente.

40. În cele din urmă, susține că valoarea amenzii și a prejudiciul moral erau moderate și că în orice caz reclamantul nu a făcut dovada plății acestor sume.

41. Reclamantul nu a răspuns argumentelor Guvernului.

2. Motivarea Curții

42. Curtea consideră necesar să reamintească principiile fundamentale care decurg din jurisprudența sa cu privire la libertatea de exprimare [a se vedea, printre multe altele, *Sabou și Pircalab împotriva României*, nr. 46572/99, pct. 33-36, 28 septembrie 2004; *Cumpănă și Mazăre împotriva României* (GC), nr. 33348/96, pct. 88-91, CEDO 2004-XI; *Nikula împotriva Finlandei*, nr. 31611/96, pct. 44-46, CEDO 2002-II; *Boldea*, citată anterior, pct. 44-47 și *Guja împotriva Moldovei* (GC), nr. 14277/04, pct. 69-78, CEDO 2008-...]. Aceasta face referire, în special, la limitele protecției acordate unui individ care nu este jurnalist, a cărui libertate de exprimare este atinsă (*Hertel împotriva Elveției*, 25 august 1998, pct. 48, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998-VI și *Steel și Morris împotriva Regatului Unit*, nr. 68416/01, pct. 89, CEDO 2005-II).

43. În speță, Curtea constată, în primul rând, că existența unei ingerințe în dreptul reclamantului la libertate de exprimare nu lăasă loc controversei între părți. În continuare, aceasta reamintește că a concluzionat deja că textele pe care s-au bazat instanțele interne constituie o „lege” în sensul jurisprudenței Curții (*Sabou și Pircalab*, citate anterior, pct. 37). În plus, Curtea subliniază că, în speță, ingerința respectivă urmărirea un scop legitim, și anume protejarea reputației altuia.

44. Prin urmare, este necesar să se stabilească dacă această ingerință era necesară într-o societate democratică în sensul jurisprudenței Curții în materie [se vedea, printre multe altele, *Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei* (GC), nr. 49017/99, pct. 68-70, CEDO 2004-XI].

45. Curtea observă că tribunalul a condamnat reclamantul pentru informațiile pe care le furnizase unui jurnalist. Constată totuși că tribunalul s-a referit strict la faptele reținute de judecătoria, omițând să precizeze elementele care justificau concluzia sa. Pentru acest motiv, Curtea va lua în considerare, de asemenea, în examinarea sa, situația de fapt, descrisă în detaliu de judecătoria.

46. Astfel, Curtea observă că informațiile furnizate de reclamant se refereau la subiecte de interes general, cât se poate de actuale pentru societatea românească, confruntată cu probleme care decurg din modul de funcționare a sistemului de restituire a proprietății (a se vedea, printre multe altele, *Viașu*, citată anterior). Aceasta observă, de asemenea, că susținerile reclamantului nu se refereau la calitatea de polițist a lui B.T., ci mai degrabă la pretenziile sale încercări de ocupa fără drept un iaz, folosind mecanismul instituit prin legile de restituire. Curtea subliniază, în același timp, că termenii folosiți de reclamant nu au fost considerați de partea vătămată sau de instanțele interne ca fiind în mod vădit jignitori (*Mamère împotriva Franței*, nr. 12697/03, pct. 25, CEDO 2006-XII).

47. În plus, Curtea, în mod similar judecătoriei, apreciază că reclamantul a furnizat documente justificative în ceea ce privește susținerile sale asupra faptelor. Desigur, în

articolele publicate, jurnalistul a transformat aceste informații în judecăți de valoare. Trebuie totuși subliniat că reclamantul nu a fost cercetat pentru faptele jurnalistului, ci numai pentru propriile fapte, adică pentru că a făcut afirmațiile în litigiu și pentru că a furnizat informații presei.

Curtea consideră că întrucât și-a dovedit susținerile prin elemente de probă, reclamantul a furnizat o bază factuală suficientă afirmațiilor sale. În plus, caracterul moderat al afirmațiilor făcute, faptul că susținerile sale au fost însoțite de documente justificative și că s-a manifestat în cadrul unei dezbateri care era deja în curs, dovedită de publicarea anterioară a unui articol al aceluiași jurnalist pe același subiect, sunt elemente care atestă buna sa credință [a se vedea, *a contrario*, *Cumpănă și Mazăre*, citată anterior, pct. 104; *Stângu și Scutelnicu împotriva României*, nr. 53899/00, pct. 51, 31 ianuarie 2006; *Ivanciu împotriva României* (dec.), nr. 18624/03, 8 septembrie 2005 și *Titei împotriva României* (dec.) nr. 1691/03, 23 mai 2006].

48. Faptul că reclamantul a prezentat jurnalistului elemente dintr-o anchetă în desfășurare nu poate schimba această concluzie, mai ales în măsura în care acesta nu a divulgat informații confidențiale din dosarul de anchetă, nici nu a adus prejudiciu, prin faptele sale, bunei desfășurări a procedurii în curs [*Sunday Times împotriva Regatului Unit* (nr. 1), 26 aprilie 1979, pct. 63-66, seria A nr. 30].

49. Curtea reamintește, de asemenea, că pentru protejarea intereselor concurente pe care le reprezintă libertatea de exprimare și libertatea dezbaterilor, este esențial să fie asigurate, într-o anumită măsură, o procedură echitabilă și egalitatea mijloacelor (*Steel și Morris*, citată anterior, pct. 95). În plus, aceasta subliniază că lipsa motivării unei hotărâri definitive, care privează procedura pentru calomnie de echitate, cu încălcarea art. 6 § 1, atrage după sine și încălcarea art. 10 (*Boldea*, citată anterior, pct. 61). Întrucât, în speță, a fost constatată încălcarea art. 6 § 1 prin lipsa motivării, Curtea nu observă niciun motiv pentru a se îndepărta de concluziile sale precedente.

50. Curtea evidențiază, în cele din urmă, că reclamantul a fost sancționat cu o amendă penală, care conform dispozițiilor Codului penal în vigoare la momentul faptelor, se putea transforma în zile de închisoare și că a fost obligat să plătească despăgubiri victimei. Curtea subliniază că valoarea totală a acestor obligații nu poate fi neglijată.

51. Având în vedere considerațiile precedente, Curtea apreciază că respectiva condamnare a reclamantului era disproporționată în raport cu scopul legitim urmărit și că autoritățile naționale nu au oferit motive relevante și suficiente pentru justificarea acesteia. Așadar, imixtiunea suferită de reclamant nu poate fi considerată „necesară” într-o societate democratică.

Prin urmare, a fost încălcat art. 10.

III. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1 LA CONVENȚIE

52. Reclamantul se plânge, în cele din urmă, de neexecutare hotărârii definitive din 20 septembrie 2001 prin care Judecătoria Ineu îi acordase un iaz de 17,98 ha. Acesta invocă art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, redactat după cum urmează:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului Statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Cu privire la admisibilitate

53. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Subliniază, de asemenea, că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

54. Guvernul consideră că eliberând reclamantului, la 30 aprilie 2004, titlul de proprietate, autoritățile administrative s-au conformat hotărârii din 20 septembrie 2001. Acesta susține, de asemenea, că întârzierea în executarea hotărârii, cauzată de o procedură greoaie de transfer al proprietății asupra unui teren de la o autoritate la alta, era justificată.

55. Reclamantul nu a făcut comentarii cu privire la acest punct, însă a trimis copii ale deciziilor administrative luate după eliberarea titlului de proprietate la 30 aprilie 2004.

2. Motivarea Curții

56. Curtea face trimitere la jurisprudența sa referitoare la neexecutarea hotărârilor interne definitive, în special la hotărârile *Tacea împotriva României*, nr. 746/02, 29 septembrie 2005; *Dragne și alții împotriva României*, nr. 78047/01, 7 aprilie 2005; *Orha împotriva României*, nr. 1486/02, 12 octombrie 2006; *Prodan împotriva Moldovei*, nr. 49806/99, CEDO 2004-III (extrase) și *Piștoreanu împotriva României*, nr. 34860/02, 30 septembrie 2008. Aceasta subliniază, în special, că unui individ care a dobândit o creanță împotriva statului în urma unei proceduri judiciare nu i se poate impune să inițieze ulterior procedura de executare silită pentru obținerea reparației (*Metaxas împotriva Greciei*, nr. 8415/02, pct. 19, 27 mai 2004).

57. Curtea observă că, în prezenta cauză, deși reclamantul a obținut la 20 septembrie 2001 o hotărâre internă definitivă în baza căreia comisia locală era obligată la punerea acestuia în posesia unui bun imobil și deși ulterior a făcut demersuri în vederea executării hotărârii, hotărârea nu a fost executată în integralitatea sa și nici anulată sau modificată ca urmare a exercitării unei căi de atac prevăzute de lege.

58. Curtea reamintește că a concluzionat, în nenumărate cauze ce ridicau probleme asemănătoare celei din prezenta speță, că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (a se vedea, în special, hotărârile citate la pct. 56 din prezenta hotărâre).

59. După ce a examinat toate elementele care au fost înaintate, Curtea consideră că Guvernul nu a prezentat niciun fapt și niciun argument care să poată conduce la o concluzie diferită în prezenta speță.

În cele din urmă, în pofida titlului de proprietate eliberat reclamantului la 30 aprilie 2004, acesta nu a intrat niciodată în posesia efectivă a bunului său. În plus, acest titlu este în prezent contestat de autoritățile administrative, care urmăresc să îl anuleze și să elibereze un nou titlu care ar fi în conformitate cu dispozitivul hotărârii definitive din 20 septembrie 2001.

60. Având în vedere jurisprudența sa în materie și elementele existente la dosar, Curtea consideră că, în speță, prin intermediul organelor sale specializate, statul nu a depus toate eforturile necesare pentru executarea hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului.

Prin urmare, a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1.

IV. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

61. Art. 41 din Convenție prevede:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

62. Reclamantul solicită cu titlu de prejudiciu material:

- 342 857 euro (EUR), sumă ce corespunde, în opinia sa, foloaselor nerealizate ca urmare a imposibilității practicării pisciculturii în iaz între 2001 și 2008. Acesta folosește ca bază de calcul arhivele naționale referitoare la producția din piscicultură între 1937-1938;

- 1 714 EUR pentru clădirea piscicolă care i-ar fi fost restituită prin hotărârea definitivă din 1998, dar care este în prezent ocupată de B.T.;

- 1 000 000 EUR pentru „amenajarea piscicolă”, sumă pe care o consideră în conformitate cu prețurilor pieței;

- 80 000 EUR reprezentând valoarea terenului său.

Acesta solicită, de asemenea, restituirea iazului.

63. În plus, reclamantul solicită, pentru prejudiciul moral:

- 7 000 000 de EUR pentru problemele de sănătate care i-ar fi fost provocate lui și familiei sale de problemele legate de restituirea proprietății lor;

- 1 000 000 EUR pentru condamnarea sa penală de către Tribunalul Arad;

- 500 000 EUR pentru durata totală a tuturor procedurilor civile și penale legate într-un mod sau altul de cererile sale de restituire a proprietății.

64. În cele din urmă, reclamantul solicită 24 340 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în cadrul procedurilor interne și 30 000 EUR pentru cele efectuate în procedura în fața Curții. Acesta prezintă un anumit număr de chitanțe care atestă diverse plăți, cât și un contract de asistență juridică semnat de avocatul Eugen Sîrb.

65. Guvernul susține că reclamantul nu a făcut dovada valorii pretinsele foloasele nerealizate. Menționează că respectiva clădire piscicolă nu reprezintă obiectul acestei cereri. În ceea ce privește pretențiile reclamantului referitoare la amenajarea piscicolă și la valoarea terenului, Guvernul subliniază că numai o suprafață de 2,87 ha din terenul de 17,98 ha nu poate fi restituită pe fostul amplasament și că situația acestei parcele nu este complet clarificată de către autorități. Oricum, acesta consideră că, deși parcela de 2,87 ha înscrisă în titlul de proprietate al reclamantului nu respectă fostul amplasament, are aceeași valoare economică ca fosta parcelă și că, prin urmare, reclamantul nu poate invoca un prejudiciu material cu acest titlu.

Guvernul nu face alte comentarii cu privire la cererile reclamantului.

66. În circumstanțele speței și având în vedere, în special, observațiile Guvernului asupra terenului în litigiu, Curtea consideră că problema aplicării art. 41 din Convenție nu este relevantă și prin urmare trebuie amânată ținând seama și de eventualitatea unui acord între statul pârât și reclamant (art. 75 pct. 1 și 4 din regulament).

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE,**

- 1. Declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe art. 6 § 1 din Convenție (absența motivării hotărârii instanței) și pe art. 10 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;**
- 2. Hotărăște că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție;**
- 3. Hotărăște că a fost încălcat art. 10 din Convenție;**
- 4. Hotărăște că a fost încălcat art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție;**
- 5. Hotărăște că întrebarea cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție nu este relevantă; în consecință:**
 - a) amână pronunțarea asupra acestei întrebări;**
 - b) solicită Guvernului și reclamantului să îi adreseze în scris, în termen șase luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenție, observațiile lor cu privire la această întrebare și, în special, să o informeze asupra oricărui acord la care ar putea ajunge;**
 - c) amână pronunțarea asupra procedurii ulterioare și delegă președintelui camerei sarcina de a o stabili după caz.**

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 1 iunie 2004, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada
Grefier

Josep Casadevall
Președinte